

have Grund til at rette den, fordi vi faktisk i August 1922 naaede frem til et saadant effektivt Skridt som det, der nu paakaldes. Den Gang havde vi Evne og Mod til at finde hinanden. Det, jeg sigter til, er selvfølgelig, at samtlige fire store politiske Partier sluttede sig til en Lovgivning om Importregulering til Fordel for den kriseramte Skotøjs- og Cigarindustri, den Importregulering, som, naar alt kommer til alt, ikke staar paa Programmerne hos nogen af os, ikke egentlig er velset hos nogen af os, men repræsenterede et Skridt, man tog af Hensyn til Samfundets Interesser. Og kunde man gøre det dens Gang, kunde man overvinde sig selv og sine snævre Interesser, Støvet og Spindelvævet og alt, hvad det er kaldt siden, saa synes jeg, man skulde kunne gøre det i endnu større Grad nu, saa sandt som Forholdet er det, at var Situationen i 1922 alvorlig, saa er den nu i 1926 skæbnsvanger.

Jeg har her nævnt enkelte Midler af dem, der kan komme i Betragtning, men vi er villige til ogsaa at prøve andre Veje, og naar det ærede Medlem Hr. Trier her i Gaar spurgte, om vi vilde svare ja eller nej, om vi vilde hjælpe Erhvervslivet — saaledes faldt hans Udtalelser —, saa svarer jeg paa det konservative Folkepartis Vegne: Ja, vi vil i høj Grad være med til at hjælpe Erhvervslivet, men det skal være med Midler, der virkelig er Midler, og jeg kan kun sige, idet jeg henviser til min Redegørelse med Hensyn til Regeringsforslaget, at disse Midler finder vi ikke indeholdt i dette Forslag.

Dermed være ikke sagt, at der ikke er et og andet i Forslaget, der er anvendeligt, selv om det ikke yder Hjælp overfor det centrale i Krisen, Arbejdsløsheden, blot ikke Tilskuddene og den dermed sammenhørende Kriseafgiftslov, ogsaa Skatte- og Afgiftslettelser. Men vi vil ikke kunne deltage i de Radikales letsindige Teorier herom, nemlig Kravet om Nedsættelse af Skatter ved Stiftelse af Laan eller noget saa mærkeligt som Forslaget om at lade Valutaskattens Bortfald betale Nedsættelse af Godsbanetakster og lignende. Det er ikke mere Camouflage, der kræves. Deflation er Deflation, og dens Kaar maa holdes, eller det hele maa opgives. Skal vi gaa til Nedsættelse af Skatterne — og dette er et uomgængeligt Krav —, saa maa det være ved Udgifternes Nedbringelse, de Udgifter, som hele det demokratiske System har velsignet os med i en saadan Overflodighed, at vi nu er ved at kvæles deraf.

Jeg tror, man maa være klar over, at

hele det System, der blev inaugureret i 1901, nu staar foran sin Revision, og hvis ikke denne Revision bliver gennemført, er det ogsaa haabløst at vente en Bedring af Forholdene. Dog, naar Socialdemokratiet er kommet saa langt, at det prædiker Balance i Statshusholdningen, den Balance, man før har spottet, og naar Venstre kræver de Skatter nedsat, det selv har været med til at lave, ja, saa tror jeg utvivlsomt, vi er paa den rigtige Vej. Men det er jo ikke saaledes, at det sker ved Ord alene. Deflationen vil sætte Punktum for hele den Leven over Evne, som indlededes, da Demokratiet tog Magten politisk set her i Landet, i 1901, og viste sin Afmagt med Hensyn til at bringe sine Løfters Indfrielse i Samklang med Samfundsøkonomiens Bæreevne. Nu staar man ved Regnskabets Aflægelse, nu er den Time kommet, da Demokratiet faar sine egne uindløste Veksler præsenteret til Indfrielse, og jeg er ganske sikker paa, at en Forudsætning for Deflationskrisens lykkelige Overvindelse her i Landet som i alle andre Lande maa være en fuldkommen Omlægning af vort finansielle System: Tæring maa sættes efter Næring, og de gamle konservative Grundtanker og Principper maa sættes i Højsædet.

Til dette: Deflationskrisen løst i Konservatismens Tegn, staar vi parat med Tilbud om loyalt Samarbejde til alle Sider. Vil man ikke dette, godt, saa er vi rede til at gaa ud til Vælgerne med vor Sag, hvis Regeringen skulde ønske den Appel for at skaffe Klaring, som vi vil foretrække af hele vort Hjerte fremfor den nuværende haabløse March paa Stedet.

Dahlgard: I den Tale, hvormed den højtærede Erhvervsminister forelagde dette Lovforslag her i Tinget, og paa samme Maade i den Finanslovstale, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard holdt forleden Dag, indskærpedes det meget stærkt, at den Krise, vi nu gennemlever her i Landet, ikke først og fremmest er en Valutakrise, men først og fremmest maa betragtes som en Krise af international Karakter, og at man først i anden Række maa erkende, at denne Krise er forstærket ved den danske Krones stærke Stigning. Det er forstaaeligt, at de to Politikere, der har et saa tungt Ansvar at bære for den Paripolitik, der er ført, føler Trang til at aflede Opmærksomheden fra denne Politiks Virkninger; men den Paastand, der er fremsat paa denne Maade, vil ikke kunne oprettholdes, og det er for saa vidt ogsaa interessant, at det ærede Medlem Hr. Slesbager